

In één klap ouders van vier

Zelf waren ze nog helemaal niet bezig met kinderen. Maar toen elf jaar geleden plotseling de moeder van Iliana overleed, kregen ze vier ontredderde kinderen onder hun hoede. Walter Seljak (41) en zijn vrouw Iliana (37) hebben een bijzonder gezin. 'We dachten meteen hetzelfde: wij gaan voor deze kinderen zorgen.' >

Walter en Iliana zitten aan een grote tafel. Samen met Jesury (23), Sonalie (21), Yuselie (19) en Reelyson (16), de drie jongere zusjes en het broertje van Iliana, over wie ze de zorg op zich hebben genomen. Ook hun biologische dochters Chynook (8) en Cheyenne (5) zijn thuis, en kleinkind Jaden (1) laat luid kraaiend van zich horen. Een heel huis vol. En dat terwijl Walter en Iliana nooit van plan waren aan kinderen te beginnen.

Walter en Iliana leren elkaar veertien jaar geleden kennen. Zij werkt bij de Burger King om haar hbo-studie te bekostigen, hij heeft een baan als beveiliging op het station. Hij vraagt haar mee uit en binnen een week wonen ze samen: stapelverliefd. Als ze, na twee jaar samen wonen in een piepkleine studio, eindelijk het contract tekenen van hun eerste echte huis, zijn ze dórbij. Walter is dan 30, Iliana 26. Aan kinderen denken ze nog

niet, ze willen de wereld ontdekken, op reis. Maar in diezelfde week neemt hun leven een totaal onverwachte wending. De moeder van Iliana, die haar andere kinderen alleen grootbrengt, overlijdt plotseling aan nierfalen en hartproblemen. De schok is groot en het verdriet hartverscheurend. Vier kleine kinderen blijven achter zonder hun moeder, Iliana. 'Die nacht viel Reelyson van vijf in mijn armen in slaap. Sonalie

'Ik heb mijn moeder beloofd voor mijn zusjes en broertje te zorgen'

de van tien kroop bang tegen me aan in bed. En dan waren er nog Jesury van elf en Yuselie van acht. Walter en ik hebben niet veel gezegd, maar dachten in stilte hetzelfde: de kinderen moesten bij elkaar blijven. De gedachte dat ze uit elkaar gehaald zouden worden was overdraaglijk. Ze waren zo close. Ik wist ook dat ze alleen samen zouden blijven als wij ze zouden opvangen.'

Ook voor Walter is het een uitgemaakte zaak: 'Ik heb geen moment gedacht: Iliana doet het maar alleen. Deze kinderen verdienen een betere start in het leven dan ik ooit heb gehad. Ik weet hoe het is om geen vader te hebben die voor je zorgt. Hoe verscheurd je je kan voelen zonder familie.' Walter is zelf tien jaar als hij doot zijn Nederlandse ouders wordt geadopteerd. Van de eerste tien jaar van zijn leven in Costa Rica herinnert hij zich flarden.

Gelukkige herinneringen zijn het niet. Hij groeit op in een krottenwijk en het leven is er kethard. Als zijn moeder overlijdt, zijn hij en zijn zusje overgeleverd aan hun stiefvader. De stokslagen en mishandeling heeft hij verdrongen, maar zo nu en dan komt er iets bovendrijven uit die vreselijke tijd. Het moment dat hij op een stormachtige nacht naar buiten glipt, bijvoorbeeld, op zoek naar een beter leven. Van de tijd dat hij op straat leeft en uit vuilnisbakken eet, van de twee gezinnen waarin hij terechtkomt maar waar hij niet te handhaven is. Van het kindertehuis waar hij een jaar woont. En van de dag dat zijn ouders hem ophalen

en meenemen naar zijn nieuwe leven. Naar Nederland. 'Hier leerde ik pas wat familie is. Mijn ouders hebben altijd onvoorwaardelijk van me gehouden. En nog. Ze hebben me veel liefde gegeven. En dat terwijl ik het ze echt niet altijd makkelijk heb gemaakt. Ik deed lange tijd alles wat verboden was: drugs, verkeerde vrienden, ik schopte overal tegenaan en maakte geen opleiding af. De verbazing van mijn omgeving was dan ook groot toen Iliana en ik de kinderen in huis namen. Ik wilde aan mijn familie laten zien dat ik wel iets kon. Dat ik die verantwoordelijkheid wel aankon. Dat was mijn drive. Deze kinderen zouden in een veilige omgeving opgroeien. Ik wilde er voor ze zijn.'

Wassen, koken, zorgen

Ondanks hun sterke overtuiging is het grootbrengen van vier kinderen vooral de eerste jaren zwaar. Iliana: 'De kinderen waren nog zo klein en afhankelijk. Die verantwoordelijkheid die we erbij kregen, was enorm. We werkten allebei om financieel rond te komen. We moesten ineens zorgen, troosten, ze normen en waarden bijbrengen, koken, wassen, naar ouderavonden. Ons hele leven stond op z'n kop. Wat me op de been hield, was dat ik mijn moeder had beloofd om altijd voor mijn zusjes en broertje te zorgen. Ik kon ze niet in de steek laten. Ik weet nog dat de kinderen een paar maanden bij ons woonden en dat we met zijn allen aan tafel zaten. Het was gezellig en er werd gelachen. Op dat moment voelde ik dat mijn moeder in de deuropening stond te kijken en glimlachte. Ik wist, het is goed zo.' Walter: 'We hebben onszelf best veel ontzegd. Het leven dat we leidden, met reises en uitstapjes, was er niet meer. Al ons geld ging op aan de kinderen. We konden niet naar de Efteling, we moesten ieder dubbelje ondraaien. Maar gek genoeg heb ik dat nooit erg gevonden: zij hadden het nodig. En gelukkig kregen we veel steun van mijn ouders, broer en andere lieve mensen die de kinderen zo nu en dan een dagje meenamen, die de druk even van de ketel haalden. Zonder die hulp hadden we het echt niet gered. Zeker toen de kinderen in de puberteit kwamen, was er soms flinke

ruzie in huis. Maar we hadden en hebben ook zo veel lol met elkaar. Ik kan ontzettend genieten van hun geintjes, verhalen en grappen die ze met me uithalen. We kunnen lachen, huilen en vechten. Ze zijn allang niet meer de zusjes en het broertje van mijn vrouw, ze voelen echt als mijn eigen dochters en zoon. Ik ben heel trots op ze. Ze staan alle vier sterk en stevig in hun schoenen en werken hard om iets van hun leven te maken. Dat is mooi om te zien.' Iliana: 'Ik ben er enorm trots op dat de kinderen bij elkaar zijn gebleven. En dat ze ook nu nog veel aan elkaar hebben, zeker

nu de oudste drie het huis uit zijn. Ze gaan bij elkaar eten, spreken elkaar op dingen aan. Mijn hart is vervuld van dankbaarheid en liefde dat ik dit samen met Walter heb kunnen doen. De geboortes van onze eigen dochters maakten ons geluk compleet. Met hun komst is de liefde in huis alleen maar meer geworden.'

Zien? Walter gaat in Spoorloos op zoek naar zijn zussen in Costa Rica. De uitkomst kun je zien in de uitzending van 12 januari 2015.

V.l.n.r.: Yuselie, Reelyson, Sonalie, Cheyenne, Chynook, Walter, Jesury, Jaden en Iliana

